

תת"ע 1653/01/13 - מדינת ישראל נגד אלי סער

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 1653-01-13 מדינת ישראל נ' סער
תיק חיצוני: 50500548677

בפני	כב' השופטת טל אוסטפלד נאוי
המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשם	אלי סער

החלטה

בפניי בקשת המאשימה להשית הוצאת לחובת הנאשם.

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה במהירות של 133 קמ"ש, בדרך בין עירונית בה המהירות המירבית המותרת הינה 90 קמ"ש, בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה תשכ"א-1961.

בדיון שנקבע למענה לכתב האישום ביקשה הסנגורית דחייה וציינה כי כנגד הנאשם תיק נוסף הקבוע בבית המשפט לתעבורה בחדרה. עוד ציינה הסנגורית כי בכוונתה לעתור להקדמת מועד הדיון בתיק בבית המשפט בחדרה, ככל הנראה לצורך צירוף התיקים.

במועד הנדחה (26.6.13), כפרה הסנגורית בשם הנאשם בעובדות כתב האישום לרבות בבעלות ברכב ובחזקה בו. ב"כ המאשימה ציין באותו המועד, כי היה ויתברר שהנאשם כפר בעניין הבעלות לחינם, תעתור המאשימה להוצאות.

לאור מהות הכפירה, ובהסכמת הסנגור, תוקן כתב האישום על דרך הוספת העד ציון מאונטה, הבעלים הרשום של הרכב.

ביום 29.8.13 הגיש הסנגור הודעה לבית המשפט, כביכול בהסכמת המאשימה, בה הנאשם מודה בנהיגה, בזמן ובמקום אך כופר במהירות המיוחסת לו בכתב האישום. ולפיכך מבקש הוא להורות על ביטול זימונו של העד ציון מאונטה.

משהוגשה ההודעה בהסכמה, הורה בית המשפט על ביטול זימונו של עד התביעה.

לדיון שהתקיים בבית המשפט ביום 17.10.13, התייצב עד התביעה ציון מאונטה לבקשת המאשימה, העיד כי הוא הבעלים הרשום של הרכב נשוא תיק זה וכי השכיר את "המספר הירוק של המונית" לנאשם. העד הגיש הצהרה כי ה"מספר הירוק" מושכר לנאשם מיום 26.8.12, עליה חתום הנאשם בעצמו והעיד כי הרכב בחזקתו של הנאשם מזה 4 שנים וכך אף היה ביום ביצוע העבירה.

העד הוסיף והעיד כי בעקבות תיק זה ומאחר והוא הבעלים הרשום של הרכב, זומן לחקירה במשטרה ביום 17.7.13.

בדיון שהתקיים בבית המשפט ביום 12.12.13 בית המשפט התיר לנאשם לחזור בו מכפירתו ונעתר לבקשה לקביעת תזכורת צדדים, בכדי לאפשר לנאשם לצרף תיק זה לתיק אחר המתנהל כנגדו.

ב"כ המאשימה הגיש בקשה זו שבפני, בה הוא עותר להשית על הנאשם הוצאות.

בדיון שהתקיים בבית המשפט ביום 9.1.14 חזר ב"כ המאשימה על הודעתו מהדיון ביום 26.6.13 שם ציין כי היה ויתברר כי הכפירה בחזקה ברכב היתה לחינם, תעתור המאשימה להוצאות. ב"כ המאשימה הוסיף כי נוכח הכפירה זומן מר מאונטה ציון לחקירה במשטרה, בכדי שיבהיר ויאמת מי חתום על ההצהרה מיום 26.8.12 לפיה הרכב בחזקתו של המשיב. ב"כ המאשימה הוסיף וציין כי היה צורך בזימונו של מר מאונטה לחקירה מאחר וההצהרה אינה ערוכה כדבעי ואינה חתומה ומאומתת ע"י עורך דין כחוק.

ב"כ המאשימה הוסיף כי בדיון מיום 27.10.13 ביקשה ההגנה לזמן לחקירה את עורכי תעודות עובדי הציבור (תע"צ) דבר שלא נתבקש בראשיתו של ההליך. עדי התביעה התייצבו בבית המשפט לרבות העד חזי חלביה שעשה פעולה טכנית בלבד של העברת המדיה המגנטית (תקליטור) מהעד ליאור שכטר אל המעבדה. ב"כ המאשימה ציין כי שלושה עדים לא התייצבו מאחר והיה יום סוער ומושלג ולא ניתן היה לצאת מהעיר ירושלים.

הסנגור ביקש מבית המשפט שלא להשית הוצאות לחובת ההגנה. הסנגור ציין כי הודיע לבית המשפט עוד לפני המועד הראשון שנקבע לשמיעת הראיות כי ההגנה מוותרת על חקירת העד מאונטה ציון והנאשם מודה כי החזיק ברכב במועד ביצוע העבירה וכך אף הודיע בפתח הדיון בבית המשפט. הסנגור המשיך וציין כי זכותו של הנאשם לכפור בביצוע העבירה ולנהל משפטו וכי המאשימה לא התנגדה לבקשת הנאשם לחזור בו מכפירתו.

הסנגור הוסיף כי אמירתו של ב"כ המאשימה לפיה לא הסכים להודעה שנשלחה מטעם ההגנה לפיה מתייתר הצורך בזימונו של מר מאונטה ציון (דברים שאמנם לא נרשמו בפרוטוקול אך ניתן להבינם לאור דברי הסנגור בתגובתו) אינה עדיפה על אמירתה של עו"ד כרמית תירם ממשרדו לפיה ההודעה אכן נשלחה לבית המשפט בהסכמת ב"כ המאשימה.

הסנגור עותר ומבקש מבית המשפט להטיל הוצאות לחובת המאשימה. ציין כי עדי התביעה לא התייצבו לדיון שנקבע ליום 12.12.13.

זכות לכל נאשם בהליך פלילי לכפור בעובדות כתב האישום, למען הוכחת חפותו. ואולם, לזכות זו סייגים כאשר אל לו לנאשם לעשות שימוש לרעה בהליכים המשפטיים ולנהל הליך "סרק".

על כך עמד בית המשפט העליון, כבוד השופט י' עמית בבש"פ 5540/13 עודה חדר נ' מדינת ישראל:

"מערכת המשפט מגלה רגישות מיוחדת להליך הפלילי, על מנת שלא לנעול חלילה דלת בפני מי שמבקש להיאבק על חפותו. ברם, אל לבית המשפט לשבת בחיבוק ידיים נוכח שימוש לרעה בהליכי סרק "ואת המחיר הנלווה לניצולם לרעה של ההליכים ניתן ואף ראוי לגבות מן האחראי לו" (רע"פ 567/09 אבו חייט נ' מדינת ישראל)."

בהתאם לפסיקה, כאשר מדובר בחוסר תום לב, ראוי ונכון להטיל הוצאות. ראה דברי בית המשפט העליון, כבוד השופט ס' גובראן רע"פ 5399/10 מוחמד חסן סראמה נ' מדינת ישראל:

"החלטת בית המשפט המחוזי להטיל על המבקש הוצאות בוססה בקצרה על שתי החלטות של ערכאה זו באשר לתום-ליבו הספציפי של המבקש, ובשל כך, ננקטה נגדו סנקציה של הוצאות במשפט הפלילי, אותה עיגנה שופטת בית המשפט המחוזי בפסק דין אחר של בית המשפט העליון".

בהמשך, דברי כבוד השופט רובינשטיין אשר קבע כי:

" אכן, דלתי בתי המשפט פתוחות במקום שהמחוקק פתחן, אך להליכי סרק, שמשרתם לאפשר למפר החוק ליהנות מהפרתו עוד, צריך להיות מחיר גם על ידי הוצאות".

ראו גם רע"פ 567/09 אבו חייט נ' מדינת ישראל:

" את המחיר הנלווה לניצולם לרעה של ההליכים ניתן ואף ראוי לגבות מן האחראי לו, וזאת בכפוף לעקרון היסוד בדבר מידותיותה של הפעולה השלטונית".

הנאשם כפר בחזקה ברכב כאשר ידע שהרכב היה ברשותו, ידע שחתם על ההצהרה.

נוכח מהות כפירה זו, ועוד בטרם חזר בו הנאשם והודה בהחזקה ברכב, נאלץ צד ג', מר מאונטה ציון, לסור אל תחנת המשטרה, להפסיד יום עבודה ולמסור עדותו. מדובר בדבר שלא יעשה. אין זה עניין של מה בכך בשביל אדם מן היישוב להיקרא אל תחנת המשטרה לעדות. מדובר בהליך סרק, וניצול לרעה של הליכי בית המשפט, שאליהם כיוונה הפסיקה.

לא זו אף זו, הסנגור ביקש לחקור את כל עורכי התע"צ, דבר שאף הוא הסתבר כהליך "סרק".

לאור האמור לעיל, ובמיוחד לאור העובדה כי צד ג' נאלץ לסור אל תחנת המשטרה, על כל המשתמע מכך, לריק, אני מוצאת, כי הסנגור ניהל הליך סרק. הליך שבתוכו גלום חוסר תום לב אשר ניכר כי החל עוד מראשיתו של ניהול התיק. ויצוין כי בסופו של יום, כבראשיתו, ביקש הנאשם לצרף תיק זה לתיק אחר שכנגדו.

על כן, ההגנה תשא בהוצאות לטובת אוצר המדינה בסך של 2,500 ₪.

הסכום ישולם תוך 30 יום מהיום.

ניתנה היום, כ"ה שבט תשע"ד, 26 ינואר 2014, בהעדר
הצדדים.